

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 91.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874091520.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Slukøret drev jeg altsaa ud af Møllehuset, og uden at ænse, hvorhen jeg styrede mine Skridt, fulgte jeg op over Marken den lille Mølleaas eller Bæks Krumninger. Jeg var arrig i Hovedet og mejede Nelder, Skræpper og Sivtoppe af med min Spanskrørsstok. Men jeg havde ikke tilbagelagt noget langt Stykke Vej, før mit Humør oplkares ved et helt fornøjeligt Syn. - For at Du kan forstaa Lokalteterne, maa jeg bemærke, at jeg ved Udgangen af Møllehuset havde passeret Broen og gik paa Bækkens højre Bred. Med ét opdager jeg "Tøsen" Marie staaende paa den modsatte Side, et lille Stykke ude i Vandet, barbenet og med Kjolen opkiltret over Knæene, med Ærmerne opsmøgede højt over Albuerne, beskæftiget med at skylle Tøj. De smukke Arme bevægede sig rask og flittig og glimrede formelig i Solskinnet. Benene, kraftige og slanke som paa Artemisstatuer, støttede hende fast og sikkert og omskylledes muntert af det sagte rislende Vand; Arbejdet havde farvet hendes Kinder stærkt. Jeg var omtrent kommen lige over for hende, inden hun mærkede, at der var nogen, og da jeg hilste hende, blev hun rød til op over Panden, saa' paa mig med et bedende-forlegent Blik, holdt Kjolen og Skørterne ned over Knæene, retirerede op paa Bredden af Bækken og stillede sig bag ved en stor Vadskeballer, hvori hun lagde Tøjet, efterhaanden som hun fik det skyllet. Da jeg blev staaende, satte hun sig helt paa Hug bag Ballen. "Har De travlt, Jomfru?" sagde jeg. - "Nej, nu er jeg næsten færdig," svarede hun. - "Jeg vilde saa gerne tale lidt med Dem," sagde jeg; jeg kunde fornemme, at min Stemme rystede. Hun saa' igen paa mig med nogen Forundring. "Ja, saa kan De gaa et lille Stykke fremefter, saa meget som et Halvhundrede Alen; der ligger nogle store Sten i Vandløbet, som De kan komme over paa, naar De tager Deres Strømper af, saa kan jeg imens trække mine paa." - Urolig og længselsfuld gik jeg videre, søgende det betegnede Sted, som jeg fandt og benyttede efter Maries Anvisning. Da jeg naaede hende, sad hun fuldt paaklædt i Græsset ved Aabredten, men havde flyttet sig hen til et Sted, hvor Sivene var saa høje, at hun sad skjult for dem, der muligvis gik paa den modsatte Bred. Hun nikkede mildt til mig. "Tak skal De have, fordi De vilde tale med mig," sagde jeg. - "Ja, det vilde jeg gerne," svarede hun, "jeg taler saa sjælden med nogen." - "Jeg véd nok," sagde jeg, "at De ikke har det godt derhjemme; det kunde jeg straks se." - Hun gav sig til at græde og rystede paa Hovedet. - "Men Deres Moder holder dog vel af Dem?" - "Ja, det gør hun nok, men hun skænder dog for det meste, og jeg synes ikke, at jeg gør nogen Fortræd, og Morskab under hun mig slet ikke. Jeg faar aldrig Lov til at gaa til en Smule Dans, og jeg maa stjæle mig til at læse lidt i Morskabsbøger, som Doktorens Døtre laaner mig; hun siger, at det sætter mig Kærestesludder i Hovedet. Men hun er saa flittig i Huset og stræber, hvad hun kan overkomme med Arbejdet paa Marken, saa hvis vi ikke havde hende, kunde vi lige saa godt pakke sammen." - "Har De da slet ingen Glæde ved at leve?" spurgte jeg. - "Jo, det har jeg rigtignok," svarede den unge Pige; "naar jeg kan faa Lov til at staa rolig ved mit Arbejde, og det gaar rigtig rask fra Haanden, saadan som før; naar saa bare Vejret er rigtig højt og klart, kan jeg blive saa glad, at jeg er 93 nødt til at synge, enten jeg vil eller ej. Og saa er det ogsaa morsomt at plukke Markblomster og enten binde dem i Kranse eller sætte dem i Glas hjemme i Stuen." - "Men savner De ikke Mennesker?" - "Jo, det sagde jeg Dem jo før; det er kedeligt, aldrig at have nogen at snakke med, baade om det man ser og hører, og det man læser om. Jeg vilde saa gerne høre noget om København - der er De jo fra? ikke?" - "Ja, det er noget vidtløftigt," svarede jeg smilende; "det er ikke godt at vide, hvor man skal begynde, og hvor man skal ende. Er der ikke noget, De især fremfor andet vil vide Besked om?" - "Jo, om hvordan De bærer Dem ad med at spille Komædie. Jeg har læst nogle forfærdelig morsomme Komædier af Holberg og en meget bedrøvelig en, der hed "Axel og Valborg", men jeg kan ikke forstaa, hvordan de agerer dem. Og naar der har været Komædie her i Byen, har jeg aldrig faaet Lov til at se det, for Moder siger, at det ogsaa er noget Kærestesludder, og det er det værste, hun kender, siger hun." - "Saa vil jeg gøre Dem et Forslag," svarede jeg, "kan vi ikke mødes her i Morgen ved denne Tid, saa skal jeg tage en Komædiebog med og fortælle Dem lidt om, hvordan det gaar til." Hendes store blaa Øjne lyste af Glæde, og efter en kort Betænkning sagde hun: "Ja, men det maa være længere nede, længere fra Møllen, der, hvor den store Ask staar blandt Ellekrattet; i det kan vi sidde skjult. Hun saa' smilende paa mig; pludselig fór som et Lyn af Jubel over hendes Ansigt, og hun sang med høj Stemme: